

Pohádka druhá

Na dvoře ve statku žili kohoutek a slepička. Společně bydleli v prostorném kurníku a společně chodili do nedaleké obory zobat všelijaká zrníčka a semínka. O nejlepší sousta se dělili a vedlo se jim dobře. Jednoho dne přiletěl na dvorek kos. V zobáčku držel velkou žížalu. Položil ji na zem a zazpíval:

„Kdo sní tuhle žížalu,
pomůže si od žalu.
Sníst ji smí jen zdejší král,
tomu bych ji teď rád dal.“ *

Na dvorku ode-
dávna kraloval
kohoutek. A tak
se hned hnál ke
kosovi pro tučné
žížalí sousto.

Kos viděl, že kohout má
na hlavě hřebínek

* Zpívá se na melodii písničky Běží liška k Táboru
nebo také Když jsem husy pásala.

jako královskou korunu, a ochotně mu žížalu nabídl.
„Tohle není obyčejná žížala,“ pošeptal kohoutkovi.
„Kdo tuhle žížalu sní, ten porozumí lidské řeči.“
To se ovšem kohoutkovi zamlouvalo ještě víc.
„Konečně budu chytřejší než slepička,“
řekl si a skoro celou žížalu spolkl.

Kousíček jí však přece jen zbyl. Kohoutek se šel napít a slepička mezitím chutné sousto rychle sezobla.

Po chvíli příběhly na dvorek dvě děti. Kluk držel v ruce tři krásná peříčka. Leskla se na slunci, jako by byla ze zlata.

„Dej mi je, dej!“ křičela holčička a snažila se kluka s peříčky dohonit. „Jsou moje, abys věděl!“

„Nejsou tvoje! Patřily slepici Zlatopírce, ale teď je mám já!“ vysmíval se holčičce kluk a šikovně uhýbal před jejíma rukama.

„Hm! Proč jí je nedá? Co bude kluk dělat se zlatými pírkami?“ nechápala Šárka.

„Udělá si z nich indiánskou čelenku, ty hloupá,“ usadil ji Vašík. „Já mít takovou čelenku, hned jsem náčelníkem všech indiánských kmenů, co znám.“

Šárku však spíš zajímalo, jak to s těmi třemi peříčky bude dál.

„Až Zlatopírku najdu, snese mi zlaté vajíčko,“ vykřikoval dál kluk. „A já ji najdu, uvidíš. Odlesk slunce v naší studánce mi poradí, kde ji hledat.“

Kohoutek hádku velmi pozorně poslouchal. Jak uslyšel o zlatém vajíčku, hned po slepici Zlatopírce zatoužil. Přistoupil k slepičce a povídá jí:

„Představ si, jaký se mi dneska zdál sen. Zjevila se mi slípka Zlatopírka a nabízela mi zlaté vejce. Moc bych to zlaté vejce chtěl. Jestli mě máš, slepičko, opravdu ráda, půjdeš do světa. A Zlatopírku mi přivedeš. Jdi, studánka ti poradí, kde hledat.“

Ubohá slepička si povzdychla. Dobře slyšela, co si děti povídaly. Ale protože kohoutka opravdu milovala, vydala se na cestu.

„Ta je ale hloupá,“ neudržela se Šárka. „Já bych mu dala, kohoutovi!“

Slepička šla a šla, až došla na louku. Na kraji u cesty rostla třešeň. Pod ní seděla dívka s dlouhými zlatými vlasy a cpala do sebe kuličky třešní jednu za druhou.

„To bude asi Zlatovláska,“ zavrtěla se Šárka spokojeně.

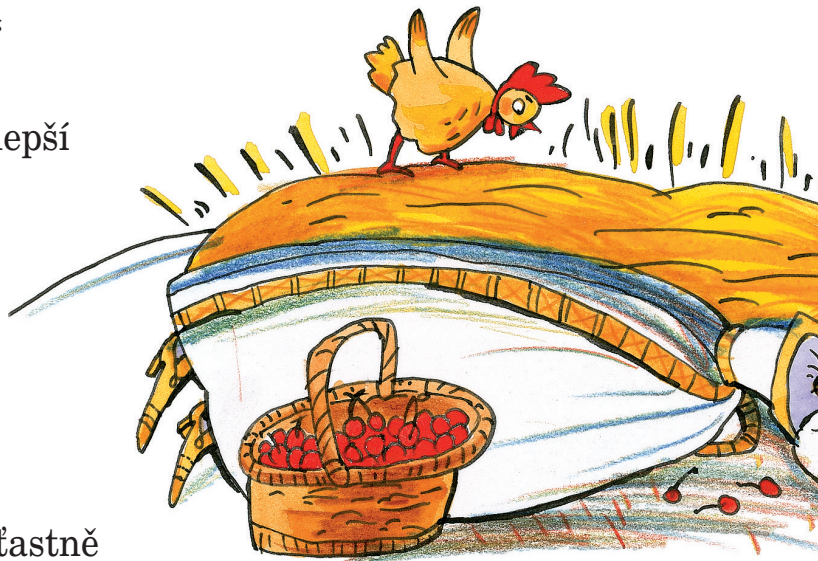
Byla to opravdu ona. A jak tak Zlatovláska hltala, protože se s nikým o tu dobrotu nechtěla dělit, spolkla jednu třešničku i s pečkou. Pecka jí uvízla v krku a Zlatovláska se začala dusit. Jiřík, který Zlatovlásce

třešně trhal, rychle seskočil ze stromu. Snažil se dívce pomoci. Ale ta už ležela v trávě jako bez života.

Princezna Zlatovláska,
tráva jí tváře laská,
leží tam pod stromy,
vítr nám odpoví,
kdopak ji zachrání jen,
kdo zažene ten zlý sen.*

„Musíš okamžitě doběhnout pro vodu,“
křikla slepička
na Jiříka. „Nejlepší
voda je živá.
Ta ji určitě zachrání!“
„Ale kde
vezmu
živou
vodu?“ rozhodil Jiřík nešťastně
rukama.

* Zpívá se na melodii písničky
Andulko šafářova.

„Slyšela jsem, že živou vodu obvykle nosívají čápi,“
pípla slepička.

Od té doby, co rozuměla lidské řeči, už leccos pochytila.

„Pche, čápi přece nosí děti, ne vodu,“ odfrkl si Vašík pobaveně nad tím, jak teta zase jednou něco popletla.

Jiřík se tedy vydal hledat čápy. Pobíhal loukou sem a tam, ale velké bílé ptáky nikde neviděl.

„Zkus to u studánky,“ napadlo ještě slepičku. „Ta všechno ví a všechno zná. Třeba ti poradí.“

Slepička si zatím sedla k ležící Zlatovlásce a jemně ji ovívala svými křídly.

Jak Jiřík běžel ke studánce, spatřil, že na druhém konci louky vzplál keř. Rychle se k němu rozběhl a oheň uhasil.

„Jiříku, Jiříku,“ ozvalo se mu najednou pod nohama.

„Děkujeme ti, žes nás zachránil. Když nás budeš někdy potřebovat, přijď a my ti pomůžeme.“

„Hele, to byli určitě...“ naklonil se Vašík k Šárčinu uchu.

„Neříkej mi, co to bylo!“ okřikla ho Šárka. „Vím to přece sama.“

Jiřík zamával zachráněným lučným kobyolkám a vydal se ke studánce.

„Tak kobylinky,“ vyjekl Vašík překvapeně. „Teda... to by mě nenapadlo. Ta naše teta se vážně překonává.“

Ve svém spěchu však Jiřík odbočil na špatnou pěšinu. Místo ke studánce tak došel k rozlehlému jezeru. Uprostřed jezera se zrovna koupal nějaký člověk. Vtom na něj zaútočily dvě obrovské dravé ryby a začaly se o nešťastníka přetahovat.

„Pomoz mi! Zachraň mě!“ volal ten muž na Jiříka.

Jiřík přiběhl. Skočil do vody a dravé ryby zahnal.

„Vděčím ti za svůj život,“ děkoval muž Jiříkovi udýchaně. „Kdybys mě někdy potřeboval, přijď sem a já ti na oplátku pomohu.“

Jiřík přikývl. Našel správnou pěšinu a konečně doběhl ke studánce.

Studánka mu však vodu nedala. Ani živou, ani mrtvou. A radou mu také nechtěla posloužit. Leda by jí prý přinesl šňůru perel.

„To já bych si přál šňůru navlečených žraločích zubů. Nebo aspoň medvědích,“ zasnul se Vašík.

„Kde já bych vzal perly?“ zděsil se Jiřík. Se svěšenou hlavou se vrátil k slepičce. A ta si vzpomněla, že dřív na krku perličky nosívala. Dokud je nepoztrácela v trávě. Právě někde tady to tenkrát bylo.

„Třeba by mi pomohly luční kobylky,“ napadlo Jiříka.

A pomohly. Zanedlouho byly perly posbírané a slepička

je velmi ochotně pomáhala navlékat na dlouhé stéblo. „Budou studánce slušet,“ pokývala uznale hlavou. Ale studánka nebyla spokojená.

„Přála bych si k těm perlám ještě prstýnek,“ prohodila rozmarně.

A Jiřík zase utíkal, co mu nohy stačily. Vzpomněl si totiž, že muž, kterého zachránil z jezera, měl na malíčku prstýnek z pouti. Tak ho o něj chtěl poprosit.

Muž mu prstýnek rád dal. Studánka si ho navlékla na mokrý prst a konečně podala Jiříkovi dlaň plnou živé vody. Jiřík pádil zpátky pod nešťastnou třešeň. Honem dal napít Zlatovlásce... a ta otevřela oči. Za chvíli už Zlatovláska s Jiříkem ruku v ruce pospíchali zpátky na zámek.

„A slepička? Co bylo se slepičkou, teto?“ chtěla vědět Šárka.

I nad slepičkou se studánka slitovala. Snad kvůli těm perlám. Poradila jí, ať se klidně vrátí domů. Slepice Zlatopírka je na jejich dvorku. Je prý to ta mezi slípkami, kolem které bude těsně před západem slunce poletovat muška.

„Copak Zlatopírka žije u nás?“ zakvokala slepička udiveně. „Všechny slípky doma přece dobře znám.“

„Jen se v klidu vrať a čekej, až slunce půjde spát,“ zabublala studánka a dál už se věnovala jen svým klenotům.

A tak se slepička vrátila domů na statek. Kohoutek už ji netrpělivě vyhlížel.

„Kdepak máš Zlatopírku?“ ptal se zvědavě.

„Však uvidíš,“ odpověděla slepička.

